

Σπάει τη σιωπή της μπροστά στο θάνατο

Το έργο «Η σιωπή στο στόμα» της Κ. Φ. Ντάγκινη παρουσιάζεται στο Χώρο Τέχνης Ασωμάτων

Του ΣΤΑΥΡΟΥ ΞΗΝΤΑΡΑ

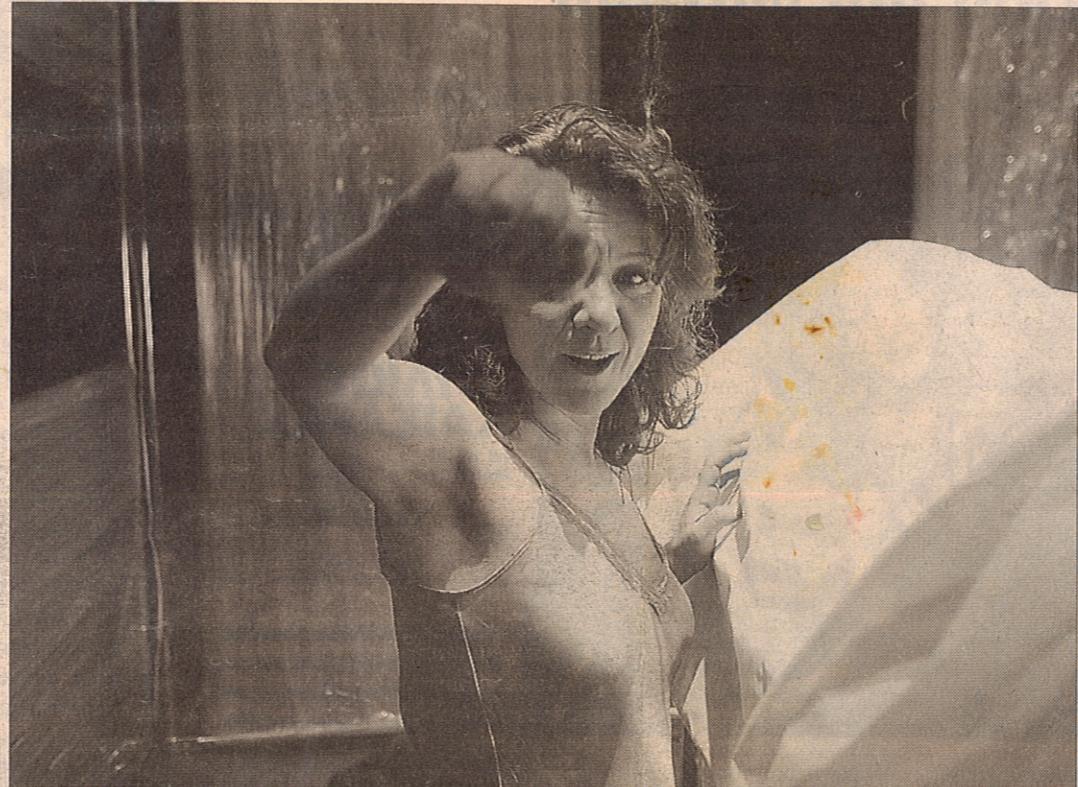
✉ xintaras@apogeumatini.gr

Mια ερωτευμένη γυναίκα, το πτώμα του εραστή της και η τραγική της αλήθεια. Η μοναξιά, η αποένωση και ο μαρασμός υποκινούν τη φωνή μιας γυναίκας ώστε να σπάσει τη χρόνια σιωπή της και να μιλήσει για όσα τη βασάνιζουν. Αν σας ιντριγάρει η αρχή, η συνέχεια επί σκηνής στο έργο «Η σιωπή στο στόμα» της Κ. Φ. Ντάγκινη, που παρουσιάζεται κάθε Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη στο Χώρο Τέχνης Ασωμάτων (Ασωμάτων 6, Θοσείο).

Πρόκειται για μια δουλειά της Ομάδας Παραστατικών Τεχνών «Πρόταση», η οποία εξακολουθεί σταθερά να προτείνει νέες γραφές της εναλλακτικής νεοελληνικής δραματουργίας.

«Πρόκειται για έναν παραληρηματικό εξομολογητικό μονόλογο μιας ώριμης πλικιακά γυναίκας επάνω από το άψυχο σώμα του πρώην εραστή της με απόδεκτη την ίδια και το αντικείμενο του ασύγαστου πόθου της. Μια ανορθόδοξη “αναγνώριση” πτώματος, μια συνάντηση της ζωής με το θάνατο στο ψυχρό περιβάλλοντα χώρο του νεκροτομείου.

Το εφαλτήριο μιας εκ φύσεως προβληματικής επικοινωνίας που πυροδοτεί μια σειρά ακραίων εκμυστηρεύσεων, συνθέτοντας τραγικά το πλαίσιο μιας παρελθούσας ιδιότυπης σχέσης που αναβιώνει μέσα από την ταράλλη σκιαγράφηση του

Το μονόλογο ερμηνεύει η Ελισάβετ Σταυρίδου σε ένα ακόμα ερμηνευτικό ρεσιτάλ.

πορτρέτου του σημερινού ανθρώπου σε βέβαιη σύγχυση, εξηγεί ο σκηνοθέτης Δημήτρης Φοινίτσης.

Το μονόλογο ερμηνεύει η Ελισάβετ Σταυρίδου –συμπληρώνοντας έτσι στο βιογραφικό της ένα ακόμα ερμηνευτικό ρεσιτάλ–, η οποία τονίζει:

«Το έργο στηρίζεται σε πολύ σύγχρονη γραφή και υποκριτική. Δεν ανταποκρίγεται τόσο σε ένα ρεαλισμό, αλλά σε ένα μαγικό ρεαλισμό. Παρακολουθούμε ένα ψυχογράφημα της πρωίδας, με αφορμή την αναγνώριση του πτώματος του συντρόφου της. Την ίδια στιγμή που βρίσκεται

στην πραγματικότητα και αντιμετωπίζει το θάνατο ενός ανθρώπου που της σφράγισε τη ζωή, το κείμενο, η σκηνοθεσία και η υποκριτική περνούν σε μια σφαίρα ιδεατού ρεαλισμού. Είναι ένας πολύ δύσκολος ρόλος, αφού η πρωίδα περνά από την ειρωνεία και τον αυτοσαρκασμό στη μεγάλη θλίψη, και από την εκδίκηση στην απόλυτη θυσία προς εκείνον».

– Πώς αντιμετωπίζετε το θάνατο γενικότερα;

«Με καθόλου τρόμο, χωρίς αυτό να σημαίνει πως είμαι συμφιλιωμένη. Σίγουρα μετά τη γέννηση είναι το πιο σημαντικό γεγο-

νός του ανθρώπου. Η σκέψη του θανάτου σε κάνει να θέλεις να τον πολεμήσεις κι έτσι ορμάς πιο βαθιά μέσα στη ζωή και από την άλλη σκεπτόμενη το θάνατο θέλω να πιστεύω ότι μπορεί το κορμί να καθεί, αλλά η ψυχή θα μεταλλαχθεί. Δεν θέλω να πω ότι θα γίνω απαράτητα καλύτερος άνθρωπος, σίγουρα όμως θα προσπαθήσω να είναι πιο σωστή απέναντι σ' εμένα, στα πιστεύω μου, στα ιδεώδη μου».

Οι φωτισμοί είναι της Χριστίνας Θανάσουλα, η επιμέλεια κίνησης της Νερίνα Ζάρπτα, η μουσική επιμέλεια του Δημήτρη Πλάντου και στο βίντεο ο Αλίκη.